

кученцето и дяволито поглежда къмъ вуйчо си) Но да не казвашъ никому. Пъкъ то съвсемъ не е тъй; не че сме били малки, та за туй не ни даватъ на него, ами защото не е богатъ. А оня дето го иска мама е богатъ, но той никога не ти е донасялъ захарчета, никога не те е погалвалъ. Напротивъ, единъ пжтъ те ритна жестоко, защото си се опрѣло до грижливо огладенитъ му панталони! . . . А сега вуйчо не иска. . .

Вуйчо-Пиеръ. (Който едчамъ задържа смѣхътъ си се сили да е сърдитъ). Нѣма ли да престанешъ да упражнявашъ езика си като нѣкой папагалъ! (Подражава и като започва отъ последнитъ думи). — А сега вуйчо не иска, грижливо огладени панталони . . . богатъ . . . беденъ . . . махай се отъ тука! Фи! Ушитъ ми прогърмѣха! Върви оттаткъ при вуйна си. На нея разправай, хайде. — Гърба ти да видя!

Жанетъ. (Зема си кученцето и си отива). Хайде Лили да си вървимъ. Изпъждатъ ни. Да си идемъ. Днесъ нашия вуйчо е много сълдитъ! (Излиза).

Вуйчо-Пиеръ. (Уверенъ, че тя е излѣзла, залавя се за работа. Смѣта гласно на смѣталото и вписва. Като привършва смѣтката затваря теверя. Изважда едно розово пликче изъ джеба си, отваря го и започва да го чете). Златокрила, хубава моя, отлитнала пеперудке! Какво значи времето и разстоянието, което дѣли две сърдца, туптящи въ единъ темпъ! Пишешъ ми, че се надѣвашъ да склонишъ вуйча си. Споредъ както ми го описвашъ, той билъ наистина славенъ човѣкъ. Действувай въ това направление. Но азъ не мога да се стърпя да те не видя. Устройваме да дойдемъ въ неделя на ловъ. И по тоя начинъ ще мога да те видя; точно въ 8 часа сутринъта, ще гледашъ да се изкачишъ на хълмчето въ лѣво. Ще долетя съ коня си, жадно да обсия съ цѣлувки сладкождравитъ ти косички.

Твой Жанъ